

De moerbeitoppen ruisten

De moerbeitoppen ruisten;
God ging voorbij;
Nee, niet voorbij! Hij toefde;
Hij wist wat ik behoefde
en sprak tot mij;

Sprak tot mij in de stilte,
de stille nacht;
Gedachten die mij kwelden,
vervolgden en ontstelden,
verdreef Hij zacht.

Hij liet Zijn vrede dalen
op ziel en zin;
'k voelde in Zijn vaderarmen
mij koest'ren en beschermen,
en sluimerde in.

De morgen, die mij wekte,
begroette ik blij.
Ik had zo zacht geslapen,
En Gij, mijn Schild en Wapen,
waart nog nabij.

Nicolaas Beets